

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 136.

Femte Session.

42de Møde.

Tredagen den 2den December.

(Fortf.)

Finantsministeren: Det er naturligvis ikke min Hensigt at mis kjende . . . (So! So! Larm i Salen.) . . . Har jeg Ordet, eller har jeg det ikke? . . . Det har naturligvis ikke været min Hensigt at nægte, at der er en alvorlig Bestræbelse hos de Herrer til at søge Sandheden, og naar De fremkomme med Deres Anskuelse om de factiske Forhold, er jeg fuldkommen overbevist om, at De ansee Deres Anskuelse for at være rigtige; men dette forhindrer ikke, at jeg, ligesom jeg hidtil har gjort, ogsaa fremdeles skal paa beraabe mig den Sagkundskab, som ligger udenfor. Det kan ikke nytte Noget, at de Herrer ville søge at afvende det, det kunne De ikke. De Herrer kunne forfaste hvad De ville og antage hvad De ville; men de Herrer kunne ikke, da Ministrene have Ret til at tage Ordet, rette Discussionen, som De ville, og forhindre Ministrene i at bruge, hvilke Argumenter de ville. Jeg siger, tiltrods for det ærede Medlem for Maribo Amts Afdelingskreds (Monrad), at de Grunde, der ere anførte af Ministrene, ere gode, og jeg har netop det største Beviis paa Godheden deraf, at den ærede Rigsdagsmand betragter dem som Spøgelser; thi han behøvede ikke at betragte dem som Spøgelser, naar han ikke i dem havde fundet noget Affrækkende. De Herrer kunne være vel tjente med at blive understøttede af den Sagkundskab, som de Sagkyndige kunne yde Dem. Bille de Herrer ikke tage Hensyn dertil, ville De ikke tage Hensyn til de Oplysninger, som ikke støtte sig paa Ministrenes egen Sagkundskab alene, men som tillige støtte sig paa

Ministrenes Underordnedes Sagkundskab, saa kunne De gjøre det; men de Herrer maae ikke mode med den Indvending, at det fra Ministrenes Side ikke er berettiget at gaae frem paa den Maade, og mindst maae de Herrer gjøre det, naar en Minister beraaber sig paa Sagkundskab fra Underordnedes Side, der ere betalte derfor, og hvis specielle Hverv det netop er at være sagkyndig i disse Forhold og at meddele Oplysninger herom baade til Regjeringens og til Rigsdagens Brug. Jeg tilbageviser derfor Ytringerne af Rigsdagsmanden for Maribo Amts Afdelingskreds (Monrad), som aldeles uberettigede (Ret! Ret!) — som aldeles uberettigede (Ret! Ret!), og hævder paa det Bestemteste Ministeriets Ret til baade nu og fremdeles at discutere saaledes, som det har gjort; — saa kunne de Herrer gjøre hvad De ville!

Monrad: Jeg troer, at den ærede Minister tager feil, naar han troer, at vi ere bange for Spøgelser. Naar De Herrer Ministre ikke støtte deres Sagkundskab paa virkelige Grunde, men blot paa beraabe sig deres Underordnedes Skjøn, ville vi her betragte saadanne Udtalelser som Spøgelser, som Noget, vi ikke bryde os om, som ikke sagt. Det er godt, at vi engang foresatte os en bestemt Fremgangsmaade mod den vrang Maade, som man mere og mere søger at indføre her; det troer jeg ogsaa er Thingets Mening. Hver Gang de Herrer Ministre beraabe sig paa deres Underordnedes Sagkundskab, uden at fremsætte deres Sagkundskab med virkelige Grunde, maae de Herrer derfor vide, at vi her aldeles inter Hensyn tage hertil.

Finantsministeren: Det kunne de Herrer jo gjøre; det staaer dem frit for; om Sagerne ville lide derunder, det er en anden